

Tamara Lucić Dinić

GRČ

Bez obzira koliko puta se zgrčim od svega.

Promenim put ili glas.

Bez obzira koliko puta nema odgovora ili se moje ime ne spomene,

Neizlečive bolesti ostaju u atomima mog bića da struje,

A mojim nedovršenim mislima bolesnim završecima

nemoć nastavlja da truje i preplavljuje svaki moj zdrav i razuman stav.

Bez obzira koliko puta se pružim naga na plafonu i zubima se zakačim za nevedljive zvezde,

Niže negde budi se oblak željan da zaplovi veliki i plav...

Bez obzira koliko volim mrak, zora svane i sunce iako mi ne treba svojim zrakom sevne.

Opeče mi kožu sveže izrezanu i bleđu ..

Bez obzira koliko puta zatražim milost od ljudi i kleknem na jezeru u sred vira.

Nema oprosta od drskih velikih kipova i mojim burama nema mira...

I sad kada znam svaku pukotinu na glavi i svaku izgubljenu misao,

I kada trotoari junaka nazvanih po ulicama su neme slike mojih strahova ..

sama sam u svom klizavom, opasno veselom svetu.

Ko je moj svet ugušio a tvoj udisao ?

Ko je maglu stvorio od posmrtnih dahova I dokrajčio tren u trenu ?

Ko je stene, kamen i lavu pretvorio u bezobličnu sivkastu penu ?

Ja se treskom tresem I dušom dušu mirim

A ti me gledaj i kako škrgućem i kako telom cvilim .

REČ

Na vrhu sna pogledom pratim zalutale ribe u smrt sve do dna.

Želela bih da ništa ne postoji.

Da ne postoji ni čovek, ni stvar.

Da ne postoji kiša, ni magla.

Da ne postoji postelja, ni mrak.

Da postoji samo jedna, jedina čista, bistra kap.

I jedan, jedini, jarko beli, umirujući zrak..

Saznala sam, a ne pitajte me kako-

Da negde pred zoru sve poluprazne reči odlaze nekud da se dopune

I da lude ljude ne shvataju kada traže praznih očiju pogled koji ih može upokojiti

zato što su ludilom pijani, a iskrenošću otrovni.

Od tad.

Mene samo groznica punih reči iz praznih glava i lude duše može zadovoljiti.

Sve želim da šapnem a čini mi se vrisnuću,

da sve latice zadržte i da se pobune

Da moje poluprazne reči nađu način kojim će vašu bezvoljnu volju nečim bar na tren osvojiti.

Suvim usnama sklanjam maglu sa prozirnih tkanina,

a one ne podnose golotinju

Pa me išibaju u trenu I kazne da upamtim.-"Dalje ne smeš ,nije ti dozvoljeno !

Tebe gledamo, i uporno pokušavamo, al' ne uspevamo da izbegnemo čamotinju.! "

Negde pred zoru sve poluprazne reči odlaze nekud da se dopune...

Izrečene samo da se bez zvuka slučajno putujući kroz vekove ne zaborave .

Nemojmo gledati suznim očima u temena drugih ljudi

jer se krv zamuti u glavi I brzo popusti pod naletom bolova od ludila ludih

Zamućena krv napada srce natapajući ga tužnim, lebdećim besom.

Mi nismo sami krivi !!!

Mi smo deca u jeku kraja I pod telesnim stresom.

JAVA

Potrošila sam se gledajući druge,

I zabrljala svaku belu podlogu crnim flekama nerealnosti.

Otreznila sam se prazna na obali srama I na ivici samoubistva,

gledajući u zvezde zadihana..

Tresnuće java kao usud tu pred prvim korakom .da zaustavi tolerantnu šetnju ..

I pretvori je u trk iskeženih zuba I sa koncentracijom ludila u zenicama .

Možda I nije nebo sklono pomeranju samo se pretvara.

Možda nisam ja sklona umiranju samo se foliram.

Dovedena sam do iluzije da je obična stvar dotaći unutrašnju stranu tela .

I da nije toliko teško pronaći sebe u drugima ..

Kolebam se između sna i kome .

Razmišljam o trenu i zvezdama...

I počivam na rubu prebledele ništavnosti, još uvek uporno pulsirajući.

USPON

Defanzivni, lagani koraci po ledu u kom si okovan unutar mojih misli
 dok sanjam budna da umem bolje ..
 I ne osvrćem se ni za jednom opomenom
 A za sve mi samo treba više tvoje volje ..
 Pa da od vreline zajedno u oblaku magle isparimo .
 Pobedi me u svojoj borbi slobodno
 ali mi dozvoli da se predam na svoj način
 I da kažem sve što ne smem da napišem..
 Da odkoračam ono što bih ti u lice otplakala..
 I da glasno prkosim i tvrdim da se moj prkos pokazao jačim
 Ali da li je.
 Stepenište se leluja od moje zle volje pa ga držim jakom željom da se popnem
 A padam jako lako gde god se to od mene zatraži
 I nismo svi divovi poput tebe !
 Gledamo često sa oba oka bez razloga u prazno
 I neodoljivo smo smešni sami svojim kriterijumima pa od bola stenjemo.
 Kuburim sa lepim rečima pa ću reći samo- Žao mi je.. -ko za lek
 Da te omamim ili ubijem jedan dobar deo tebe.
 Ali govorim ti -nije strašno,
 Ne brini..
 na pola puta smo tek !
 Gladna sam osećaja od pre par vekova..
 Tiha, nenamljiva, pokorna ,da uguše pobunu mojih divljih vapaja .
 Sloboda je prokletstvo .nedvosmisleno tvrdim I gubim se u njenom dahu.
 Toleriši me još samo sekund ,dva ..
 pa da čvrsto odlučim
 šta želim I gde sam to dođavola ja !

POŽUDA

Sneg na kičmi i kapljice rose na čelu me bude ,
 Kontrolišem kaznama razjarene ljude
 Koji gase me očajno rasplamsalu ,a od snega belu
 U čaršave i maglu uvijaju me uporno. satima...celu
 A ne dam se .
 Tudu so na dlanu rastapam dok svoju sramotu ližem.
 I iz nerazjašnjenih stanja svoju svest konstantno šokovima dižem.
 Zlonamerno i
 Požudno dodirujem svoje usne dok pretvaram se u plod iz najbolje bašte
 I ležim obamrla i naga godinama na obroncima tvoje mašte .
 Svestan si da..
 Rado bih te povredila pa kolenima stežem nož spreman da raspori te u trenu.
 Jer želis me jarko al ' slabu i snenu
 a jača sam nego I jedna druga I odbijam da budem u tvojoj priči uvek samo
 sluga
 Pa te strah da promućaš ..da ti se moj ponos grohotom ne naruga .
 Uzdižem se do plafona u besu i gledam svu nemoćnu požudu kako
 U skokovima želi da me raspori i raskrvari
 A krvlju da ti premaže svaki nasilni trzaj
 Dok ne dodje noć koja me tebi Iz straha daje
 A noć se smeši I traje, traje, traje .

OBLUTAK

Ritmom beloglavih oblutaka koji udaraju u belu vodu belom dušom dozivam sve crne dane.

Crne kako samo mogu biti u malom trenu pred smrt koja ne dolazi.

Koja ne prolazi.

Pa zamislim svoja stopala na žicama razapetim između ostrva na okeanima u sred divljih bura

Koračam sa tobom na trepavicama

I zadirkujem sve jadne brodove koji tonu .

Kopiram sunce i mesec u milion primeraka

I od njih pravim uzorke i mustre za neki naš dan..

Ponesi me do kraja ako znaš gde se kraj nalazi .

Odvedi me onda do početka da ne zaboravim kako je teško bilo početi.

I pusti me da krvarim pri svakom koraku -slobodno.

Oblik i boja tvojih osmeha se promene taman kad poželim da te dotaknem pa mi pod rukom iscuriš

I zažuboriš pod jezikom slan i vreo..

Ovde sam a nisam zaista.

Kontrolišem stvar koja zaranja u

plastičnu maštu, u utrnutu želju, u uvrnutu idilu pa se lagano razlaže na tebe, mene, i sve ostalo.

Kleknem na određenom mestu za to pa se pomolim samoj sebi

I istovremeno uslišim svaku svoju molitvu

Na štetu vere, na štetu Boga koji mi blago sudi.

Kopnim , ronim, ostajem da saznam što se samo drhtajem može saznati.

Količnik vremena i potreba se određuje mojim pogledima

I strašno je neprihvatljiva vrednost

Pa ubrzavam i u trku prva stižem na pogrešan cilj .

GNEV

Ma odakle mi u gnevu zadihani, pokidani posleratno sretni ?
Odakle ja na obodu šešira tvoju sliku nosim kad stekla sam te slučajno.
Odakle ti u mojim šakama suze roniš, jak, nesalomiv, vazdan i večno.
Plivamo telima tuđim a jaučemo glasovima bludnih.
Klasje je bez boje, vođe bez volje .
Tiranije željne savesti, a od smrti opet dobre vesti..
Sve zajedno bezbolno, a sadistično za svaki tren dodira .
Odakle ja u tvom oku pogled tražim ?
U krevetu bez more, tražeci u tvojim rukama ruke svoje .
I nisu zli dodiri, već koža srećno odmilovana...
I ljubav je nema dok su nam načela grubo silovana.
Klekni nad sobom i pogledaj gore na dno
Sazvežđa u rupi od svemira,
Duše premrlih poludele od nemira
Konektujem se na tvoj san gde od uzbuđenja sve vri...
Al' kad ja kleknem
Nada mnom si jos uvek samo ti !!!

BROD

Petominutne molitve na snegu,

Desetočasovno vodjenje ljubavi na starim pokidanim jedrima...

Bezbožni nam vraćaju osmehe jer suze božije davno već isplakasma.

Zamagljeni obrazi trnu dok brodovi svuda unaokolo tonu .

a naš u suprotnom pravcu poleće...

I nisu nam ptice rekle a trebalo je, da spžriće nas varnice iz oka neokajanih oblaka,

Poludele zvezde i krici iz gustih šuma.

U svakom uzdahu osećam dim pregorene požude .

I uzdišu i ribe i školjke i svaki vir.

U bunilu strahujem od haosa i urlicima skrnanim večiti mir.

Penastu haljinu oblačim s jutrom i ponosno svlačim kad god vetar to poželi .

Nisam ti rekla, jer ne želis da slušaš ,al šapnuh u tami i znam da ćeš znati mimo sudbine, mimo laži, mimo sveta .

Nisi ti sišao s uma. Ja sam!

Postulati duše I jecaja kad-kad dogore a snovi ostaju u tami uplašeni od razuma.

Neprestano te tražim po noći, a nalazim dokaz da živ si samo u mojoj želji. I za druge...

Noktima rijem život i usnama pijem nemir .

Ti preživi na nekom boljem mestu .gde mene nema I gde nikada neću doći.

Dnevno svetlo me plaši i ko luda hodam obalama samo po noći...

Svetionici svetle sjajem tvog oka, tvog tela .

Na silu okrećem se u suprotnu stranu

I bežim od onoga što ustvari nikada nisam ni da vidim smela...

Nasukaću se na neke ljude ..na neka napuštena mesta I ostati da trajem ...

Al u predelu srca nikada neće biti pun dah .biće gneva ,tuge .

I tih ,nemi I neodstrahovani strah !

TREN

Konekcija u sazveždju posmrtno se dešava svim dobrim dušama davno izgubljenim u magli stvarnosti.

Pronadju se i vekovima plaču sećajući se....

Obično zimi kad svetluca sneg i kad često je mrak...

Obično pred zoru kad leti slavuji pevaju tiše....

Obično kad radjaju se leptiri...

Obično kad neko nekog voli tako jako da zaplače...

I uvek utrne svaka grana u šumi i uvek zastane svaki vetar.

More udahne, a ljudi u očima jedni drugima vide davno izgubljeni neodživljeni tren.

JA I ONA

Zaspah sinoć mirno na iznenađenje ludih.
i probudih se,
I celu večnost već, drugu sebe uzaludno budim..
Probudih se pored sebe, i ne tražim razlog..
Ne tražim ruke svoje da omirišem, ni sebe da zagrlim,
Ne tražim sebe da utešim jer neutešna sam obostrano.
Ni tren ne pokušah da shvatim a odjednom shvatih jasno
Probudih se jutros u magli nacrtanoj na duši..
Probudih se jutros al' kasno.
Kasnim da vidim, kasnim da se povinujem,
Kasnim sa odlukama a odlučila sam davno.
I osramotila sebe gromoglasno i javno.
Probudih se jutros u podnožju zemlje i na izvoru senke
Probudila se u bunilu i snu neznajući što ...
Da ostali ljudi postoje pokušala bih da znam ,
al niko nije, a i svako je sa sobom ipak sam.
Zaspah sinoć na tebi u želji da ti si.
a ni miris tvoj,
ni dodir tvoj ,
pa izgleda da ipak nisi.
Sve je pomalo čudno i sve je pomalo nestvarno stvarno.
A neprobuđeno umire bolno, lagano .

I ne postoji kraj kad početak kasni..

Kad ljudi su čudni ,

kad istine nerazumne a konfuzni vazda jasni..

Večnost prolazi u svakom trenu ,

ja prolazim držeci usnulu ruku svoju -ili njenu !

POŽUDA

Sneg na kičmi i kapljice rose na čelu me bude,
 Kontrolišem kaznama razjarene ljude
 Koji gase me očajno rasplamsalu ,a od snega belu
 U čaršave i maglu uvijaju me uporno. satima...celu
 A ne dam se .
 Tuđu so na dlanu rastapam dok svoju sramotu ližem.
 I iz nerazjašnjenih stanja svoju svest konstantno šokovima dižem.
 Zlonamerno i
 Požudno dodirujem svoje usne dok pretvaram se u plod iz najbolje bašte
 I ležim obamrla i naga godinama na obroncima tvoje mašte .
 Svestan si da..
 Rado bih te povredila pa kolenima stežem nož spreman da raspори te u trenu.
 Jer želis me jarko al ' slabu i snenu
 a jača sam nego i jedna druga i odbijam da budem u tvojoj priči uvek samo sluga
 Pa te strah da promucaš ...da ti se moj ponos grohotom ne naruga .
 Uzdižem se do plafona u besu i gledam svu nemoćnu požudu kako
 U skokovima želi da me raspори i raskrvari
 A krvlju da ti premaže svaki nasilni trzaj
 Dok ne dodje noć koja me tebi iz straha daje
 A noć se smeši i traje, traje, traje .

KORACI

Zgrčenih ruku i zgrčenih želja te čekam već par godina .

Izbledele su senke po zidovima jos pre par nedelja,

a bez njih ne znam ima li svetla uopšte.

Želim da otvorim oči, ali se bojim da vidim ono što ne postoji ...

A ako zateknem sebe kako plačem neću moći da odem više nikada.

U ozbiljnim prostorima ozbiljno se govori ,a meni smešni svi ti duševni bogalji ..

I grohotom ih pozdravljam ..

Toliko o zebnji, a o težnji ćemo kasnije jer ona je još uvek beskonačna .

Vremena dao Bog na pretek ako se krećemo unazad,

A krećemo se, pa juče jedva čekam.

A prekjuče ćeš me opet grliti, jel da ?

Za par godina možda me ne budeš ni poznavao i biću slobodna ..

Slobodna da te opet potražim i preuzmem rizik da te ovog puta ne nađem..

Znam šta me čeka, znam sta ja čekam, al ne znam sa koje strane se dolazi do cilja.

Koje lude žene će me sada pratiti i dozivati moje ime, da me opominju da sam carica, prelepa kraljica, radnica, matica.

U opisu svih događaja stavljam reč laž , jer to je jedina istina pa ne grešim ,

A pogrešiću kad kažem ..biće bolje ..ima gore .dragi ljudi divni ste !!!

Uplele se mnoge ličnosti, a ni jedna prava.

Ja ultimatno budna dok celo čovecanstvo vekovima spava ..

Podmiću me osmehom ,slatkim rečima, podmeću mi kletve, nedela .

Ne osvrćem se baš zbog toga danima ..

Zaspaću dok se ne seti dah da se u mene vrati i zamoli me da udahnem i izdahnem i oživim .

I pogrešnim korakom tamo gde sam stala ponosno nastavim..

NE TREBA OVDE NASLOV

Ko da odgonetne reči u lice zlu izvrištane .

Pesmu je neko otpevao al daleko I tiše ..

A kletve pogrešno usmerene na nečiju decu ...

Ko je izazvao Boga da zveckea noževima ...kad on to nikad nije ...

A opet koja se tama zavukla u beli dan pa se od bistrh pogleda krije...

Nisu nam očevi a ni sinovi krivi,

Pljurno na -Oprosti ! I izvini !- koje naše usne nikad ne okusiše..

Kamenujmo prljave želje ...

Povetarce neprijatno suve, reke mlitavo prazne..

Jer vec 2.000 godina živimo bez prave dobre kazne !

Sudije mračnije od nepravde ,Bogovi siti mnogoboštva

-hoce samo jedan da vlada ...

Kad pitas kada- oni bi sada..

Kad upitas što ..istog momenta umre svaka j.... nada !

Bez povorke sahranjujemo svako svoju dobrotu

Smešimo se kralju , spremni za golgotu...

Po ožiljcima prepoznam svako lice ,po suzama san..

Ne besimo se mi zbog prizora ,vec zbog sklada..

A kad odes dovoljno daleko nema pastira,

Ostaju samo izgubljena poludela stada !!!

SVE JE I DALJE SAN

Besnilo je pobesnelo u tvojim očima .
Nikada se nisi žalio,nikada..
Prvi stisak zubima u ovom životu i sve puca
Pognute glave niz obronke
Plači!!! Plačem i ja .
A nebo plavo bezrazložno
Sve je stalo, samo tišina .
Bog je krenuo da posmatra i izbezumljeno vrišti od bola .
Kaži šta to treba da ne osećam te više nikada
Gladne su me sve nevolje, oblizuju se kad me vide
Nemoćno neuspavam da zaustavim sat ..
Svaki let pretvaram u rizičan pad
I probudih se u snu i shvatih da sve je i dalje san!!!

ZA NJU

Po plovidbenim tokovima laka kiša neraspoređena .
 Po jedrima slana voda ravnodušna .
 Krik riba ili ptica osvežava , krik zemlje doziva .
 Sunašca razna gledaju me kroz godine, mrtva verovatno...
 Bledi sjaj beskraj- potpuno neverovatno.

A Bog se smesi rekao je da.
 I sad znam nema čuda bez sna ,nema uspeha bez dna .
 Opušteno plutam po beskraju ko po mrkloj noći lutam
 Slane alge mirišem, bljutavu tamnu vodu gutam.
 I stoti put kazem da nema mira, dahćem na obodu vira .

Bolesne teskobne noći u glavi mutne
 I razgovori ljuti bez ijedne reči ljute
 Dodir ko grom, ja jaka a ti -on.
 Talasi hladni do nebesa visoki, snažni
 Nekim čudom obale suve a uzdasu prokleta lažni .

NEKO

PR DIOGEN pro kultura magazin
<http://www.diogenpro.com>